

dringer i Vejen og er noget smaalig med Hensyn til det Krav, der stilles til denne Benyttelse. Jeg har for mit personlige Vedkommende ikke nogen Erfaring hverken i den ene eller anden Retning, og tør derfor ikke sige, om nogen af de Anker, jeg her har nævnt, er begrundet, men det, at saadanne Anker fremsættes, er ogsaa en Grund, hvorfor et Forslag, som jeg senere skal komme til, er nødvendigt. Det er kun gennem en nøjagtig Undersøgelse af alle henhen hørende Forhold, at man virkelig kan komme til Klarhed over, hvorvidt Statsbanedriften fyldestgør det Krav, som jeg mener, man i den Retning maa stille til den, at den benytter og fremmer Samfærdselen paa alle Omraader, selv om det ikke netop er selve Statsbanerne, man sætter sig i livlig og naturlig Forbindelse med, men de lokale Baner og Havnene trindt omkring i Landet. Man vil maaske sige, at Havnene paa en vis Maade ere Konkurrenter til Statsbanerne, og der er visse Antydninger, der kunne gaa i den Retning, at der fra Statsbanernes Side er rejst en ret generende Konkurrence mod det største Dampskibsselskab, vi have her i Landet med Hensyn til Benyttelsen af Havnene. Jeg tror, det er en Fejl, hvis der er en saadan Konkurrence, thi man maa vel erindre, at Jærnbannerne, skønt de vel ere en udmærket Ting, dog langt fra ere af den Betydning for Samfærdselen med Omverdenen som Havnene, idet Søfarten jo fører hele Verden over, medens Jærnbannerne dog kun gaa ud til Landets Grænser. Jeg kan kun sige, at jeg nævner disse Klager — som jeg er overbevist om, at ogsaa andre have hørt fremsat — uden at jeg derfor for mit eget Vedkommende tør bekræfte dem.

Jeg har ogsaa hørt den Klage fremsætte mod Statsbanedriften, at den er for vidtløftig og for omstændelig, for langsom i sine Ekspeditioner. Naar jeg tænker tilbage paa en lille Bog, vi have faaet, en Samling, der kalder sig „Samling af Bestemmelser gældende for Statsbanerne, Serie A for 1893“, som er et lille Opus paa 892 Pagina, og som indeholder de til 1893 udgivne Ordre til de forskellige Bane-funktionærer, saa er jeg tilbøjelig til at tro, at der oppe i Centraladministrationen vel gøres et udmærket Kontorarbejde, men at en Del af det vistnok kunde spares til Gavn for den virkelige Fremme af Trafikken. I alt Fald har det forfærdet mig at se en saadan Samling paa 892 Pagina, som endda kun er en Del af de gældende Bestemmelser, idet man maa antage, at den

i de senere Aar er bleven fortsat af en lignende Udgave. — Ogsaa dette, mener jeg, kunne vi ikke fælde nogen Dom om, vi kunne faa et almindeligt Indtryk, vi kunne ikke komme nærmere, og kun virkelig sagkyndige kunne ved nærmere Undersøgelse af alle herhen hørende Forhold fremsætte en begrundet og bestemt Dom derom.

Saa have vi desværre i den senere Tid, navnlig i det sidste Aars Tid, med Hensyn til det Krav, der maa stilles til Statsbanedriften om Sikkerhed paa Banen, gjort ret sørgelige Erfaringer. Tidligere vare større Ulykkestilfælde paa Statsbanerne jo næsten noget ukendt, nu have vi ogsaa gjort Bekendtskab med dem, og der er selvfølgelig en og anden, der paa en ikke blid Maade lægger Ansvar for alt, hvad der er sket ved Gentofte, og de mange meget hyppig tilbagevendende mindre Ulykkestilfælde, over paa Statsbanedriftens Skuldre. Jeg tror dog, at det vilde være en forhastet Dom at gøre dette, thi en Baneadministration kan være saa udmærket, den være vil, den kan umulig bære Ansvar for alle dem, der fungere i et givet Øjeblik; den kan umulig bære Ansvar for Forsømmelser fra en enkelt Betjents Side, og deraf kan i mange Tilfælde et Ulykkestilfælde forklares. Det er for Resten mærkværdigt, hvorledes disse Jærnbaneulykker i de sidste Aar ere ligesom epidemiske i hele den civiliserede Verden, og det er antageligt, at der ligger en mere almindelig Grund dertil i den stadig mere og mere forcerede Drift, som etableres, og som, hvad jeg beklager, ogsaa vi ere komne ind paa paa Statsbanerne. — Ogsaa dette er det vanskeligt for dette Ting at dømme om, og Udvalget har i alt Fald ikke set sig i Stand til lige over for denne Klage at tage noget bestemt Standpunkt.

Saa kommer endelig, som jeg nævned, som et Krav, man billigvis kan henstille til en saa stor Administration som denne, at den skal bringe et nogenlunde tilfredsstillende finansielt Resultat. Her have vi i Betænkningen fremdraget forskellige Momenter, som have paa Udvalget gjort det bestemte Indtryk, at man ikke kan sige, at Driften i finansiell Henseende er fuldt tilfredsstillende. Selvfølgelig erkender Udvalget det i første Række for givet, at de to andre Fordringer, Fremme af Samfærdselsforholdene og Sikkerheden, er det principale og vigtigste, og at det finansielle Resultat er det tredje og mindst betydende, men derfor er det dog ikke uden Betydning, om den Kapital, som Staten har an-